

Foto: Eduardo Verdugo/NTB

I utstillingssalene kommer kunsten virkelig til sin rett, mener Taran Grønlie.

Foto: NTB

Munch har også et interiør

TARAN GRØNLIE

Interiørarkitekt MIAF

Det er helt tydelig at fellesområdene i MUNCH skal fremstå så sjelløse og kalde som mulig. Anonymt, hardt og grått. Som en selvutslettende enhet, i kontrast til de sjelfulle, kommuniserende, fargerike og stemningssterke bildene. Men fungerer den kontrasten?

Nå bør vi være ferdig med å snakke om eksteriøret. Museet står der og ruver i alle sin grådige gråhet. Men likevel; hvorfor har vi plassert Edvard Munch i fengsel? Hvor er det blitt av samspillet mellom bygget og kunsten, byggets identitet og kunstnerens sjel.

La det være sagt med én gang. I utstillingssalene kommer kunsten virkelig til sin rett. Salene er planlagt med innganger og utganger, som gjør det lett for publikum å orientere seg. Jeg liker særlig godt hvordan bildene er ordnet etter tema. Totalt sett fortjener museet gode karakterer for presentasjonen av verkene. Og det er MUNCHs viktigste formål.

Jeg har størst sans

for salene der det er gjort bruk av farger på veggene. Da kommer bildene bedre til sin rett. Lyssettingen er upåklagelig, og akustikken overkommelig. Om et år eller to er nok ventilasjonsanlegget justert slik at publikum får nok frisk luft.

Kubbeulvet i salene er riktig lekert. Sammen med kunsten er det museets eneste varme element. Men har bygget ellers en identitet?

Etter en lang og inspirerende reise i Edvard Munchs univers, tilbyr museet en matbit i omgivelser hvor kunsten kan fordøyes. I kafeen i første etasje. Det er her det skjærer seg for meg.

Hvite anonyme vegger, sjenerøse vinduer, ubehagelig stor takhøyde, møbler i metallgitter og kompaktlaminat, i kombinasjon med en lite gjennomtenkt løsning for akustikk. Speil i taket, hvor du blir beglodd fra alle kanter, er dårlig utgangspunkt for en hyggestund. Det eneste som skaper lunhet er at inngangsparti og kafé er skilt med en trapp og et møterom. Takk og pris for auditoriet!

Møbler laget av metallgitter er gjenangere i hele museet. Det samme gjelder frontene på diskene der du skal bestille mat eller kjøpe suvenir. Platene på vegger og tak viderefører fasadens metallelementer. Det er altså ikke noe å utsette på helheten i bruk av kalde virkemidler som gitter, glass og metall.

Spørsmålet er om denne helheten styrker et museum som MUNCH.

Med enkle grep og uten særlig ekstra kostnader, kunne de hvite, tomme veggene vært malt i en farge, eller

Det eneste som skaper lunhet er at inngangsparti og kafé er skilt med en trapp og et møterom.

vært tapetsert med trykk som gir assosiasjoner til bygget vi er i. Med bruken av kubbeulv også i kafeen kunne det blitt tilført et snev av varme i det harde og kalde rommet. Gitteret brettet i former rundt tekstiler, med skjult

belysning, kunne dannet behagelige sittemøbler, sofarygger og designelementer mellom bordene. Hvor var interiørarkitekten?

Virkemiddelet med bruk av metallgitter kunne vært del av en kreativ takbelysning til erstatning for de underlige speilene. Vi er i et stort, åpent rom hvor alle blir beglodd, høyst ufrivillig. Det er åpenbart at det her bare er planlagt for salg. Publikum skal kjøpe, spise fort, for så å forlate bordet fortrest mulig, fordi de rett og slett ikke orker å sitte der.

Er det virkelig slik vi vil at publikum skal huske MUNCH?

liknende type verdiskaping, når de utnytter sin styring av musikklyttingen til å heve sin verdi som selskap.

Det er grunn til å tenke nøye gjennom om ikke nye former for sentralstyrt strømming utgjør en type musikkbruk som også bør utløse direkte vederlag til artister og utøvere.

Dette er ett av spørsmålene som bør tas opp i diskusjonen av Norges implementering av EUs DSM-direktiv, det såkalte digitalmarkedsdirektivet. Der er det en serie med artikler som søker å styrke rettighetene til artister/utøvere og låtskrivere, deriblant deres rett til rettferdig vederlag. Disse artiklene står imidlertid i fare for å overskygges av debatten rundt artikkelen som pålegger brukerstyrte plattformformer som YouTube å klarere rettighetene for sin musikkbruk på linje

med andre medievirksomheter. Rettigheter som de etablerte plateselskapene ofte sitter på.

Dette er temaer som bør løftes fram og opp på scenen, fordi de er med på å påvirke hvem som kan leve av musikk og dermed hvilken musikk vi får høre.

Send innlegg innen kultur/idédebatt

Kronikk: 6000 tegn inkl. mellomrom.

Hovedinnlegg: 4000 tegn.

Innlegg/replikk: 2000 tegn.

Kortinnlegg: 800–1500 tegn.

Sendes til:

debatt@dagsavisen.no

Legg ved portrettfoto.